

1

Всеки иска да притежава края на света.

Така каза баща ми, застанал до прозореца на кабинета си в нюйорския офис, откъдето управляваше лични финанси, семейни фондове и нововъзникващи пазари. Моментът беше особен, съзерцателен и се допълваше от неговите маркови слънчеви очила, които приканваха вътре нощта. Разглеждах картините по стените, разни абстракции, и постепенно започнах да осъзнавам, че проточилото се след думите на баща ми мълчание не принадлежи на нито един от нас. Мислех си за втората му съпруга, археоложката, чието съзнание и отпаднало тяло скоро щяха да напуснат този свят съгласно графика.

Този момент изникна в ума ми няколко месеца покъсно на другия край на света. Седях закопчан с предпазен колан в бронирана кола със затъмнени стъкла, през които не се виждаше нищо нито отвътре, нито отвън. Отделеният с преграда шофьор беше облечен с футболна фланелка и клин, а издутината на хълбока

му подсказваше, че е въоръжен. След около час каране по изровени пътища той спря и каза нещо в закачения на фланелката му микрофон. После извърна глава на четирийсет и пет градуса към дясната задна седалка. Приех го като знак, че е време да разкопчая колана и да сляза.

Пътуването с тази кола беше последният етап от изтощителен маратон. Отдалечих се на няколко крачки и спрях, замаян от жегата; стоях със сака в ръка и усещях как тялото ми се отпуска. Чух, че двигателят работи, и се обърнах да погледна колата, която потегли обратно към частното летище; нищо друго не помръдваше наоколо и не след дълго тя щеше да бъде погълната от терена, от гаснещата светлина или самия хоризонт.

Довърших завъртането си, оглеждайки бавно каменистата пустош, побеляла от сол, сред която се издигаха само няколко ниски сгради, навярно свързани помежду си. Те едва се забелязваха на прежурения от слънцето пейзаж. Наоколо нямаше нищо друго. Не бях осведомен предварително къде отивам, освен че мястото е далече. Не беше трудно да се сетя, че когато баща ми изрече онези думи, застанал до прозореца в кабинета си, си е представял тази гола земя и сливащите се с нея четвъртити постройките.

Сега той беше тук, и двамата бяха тук – баща ми и мащехата ми, – а аз бях дошъл на съвсем кратко посещение за изпълнено с неяснота сбогуване.

От близката ми позиция трудно можех да определя броя на сградите. Две, четири, седем, девет? Или само една – централен корпус с разклоняващи се крила. Представях си, че това е град, който бъдещите поколения

ния ще открият някой ден – изоставен, но добре запазен безименен град, построен от неизвестна номадска цивилизация.

Имах чувството, че се разкапвам от горещината, но исках да остана и да погледам още малко. Това бяха криещи се, затворени постройки, предизвикващи агографобия. Слепи, смълчани и мрачни сгради с невидими прозорци, помислих си, сгради, които ще се сгънат и приберат една в друга, когато филмът стигне до мига на дигиталния срив.

Поех по каменна алея към широк портал, където стояха на пост двама мъже. И те бяха с футболни фланелки и със същите издутини на хълбоците. Пред тях имаше редица бетонни прегради, които да не позволяват на колите да стигат близо до сградите.

Забелязах два странни силуета в чадори, забулени жени, които стояха неподвижно в другия край на алеята.

2

Баща ми си беше пуснал брада. Изненадах се. Тя беше малко по-прошарена от косата и подчертаваше очите му, изостряше погледа му. Дали това беше брада, която си пуска човек, стремящ се да пристъпи в нови измерения на вярата?

– За кога е планирано? – попитах.

– Уточняваме деня, часа, минутата. Скоро ще е – отговори той.

Рос Локхарт, баща ми, беше прехвърлил шейсет и пет, но все още беше широкоплещест и енергичен. Слънчевите му очила лежаха на бюрото пред него. Бях свикнал да се срещаме в кабинетите му на едно или друго място. Този тук беше обзаведен набързо – няколко екрана, клавиатури и други устройства. Знаех, че баща ми е вложил големи суми в това предприятие, в това начинание, наречено Конвергенцията, и кабинетът беше любезен жест, който му позволяваше да поддържа връзка с мрежата си от фирми, представителства, фондове, тръстове, фондации, сдружения, общности и клубове.

– Как е Артис?

– Напълно готова. Няма и следа от колебание или съмнение.

– Не става дума за вечния живот на душата. А за тялото.

– Тялото ще бъде замразено. Това ще е временно криогенно консервиране – отвърна той.

– И в един бъдещ момент...

– Да, ще настъпи момент, в който ще има начини да се противодейства на болестите ѝ. Съзнанието и тялото ѝ ще се възстановят, ще се върнат към живот.

– Тази идея не е нова, нали?

– Идеята не е нова, но сега е близо до пълното си осъществяване.

Чувствах се дезориентиран. Беше първият ми ден тук и от другата страна на бюрото стоеше баща ми, но за мен нямаше нищо познато нито в обстановката, нито в обстоятелствата, нито в брататия мъж. Щях да потегля обратно към къщи, преди да съм успял да схвана какво се случва.

– И ти си напълно сигурен в този проект, така ли?

– Напълно. От медицинска, технологична и философска гледна точка.

– Хората записват домашните си любимци.

– Не и тук. Тук няма нищо спекулативно. Няма самозалъгване и плъзгане по повърхността. Има мъже и жени. Живот и смърт.

Гласът му беше предизвикателно равен и монотонен.

– Може ли да видя мястото, където се извършва всичко това?

– Много малко вероятно – отвърна той.

Артис, съпругата му, страдаше от няколко тежки

заболявания. Знаех, че влошаването на състоянието ѝ се дължи най-вече на множествената склероза. Баща ми беше тук като посветен свидетел на нейното отпътуване от този свят, а едновременно с това и в ролята на наблюдател, запознат с наличните първоначални методи, благодарение на които тялото ѝ щеше да бъде запазено до настъпването на десетилетието, годината, деня, когато ще е безопасно да бъде съживено.

– При пристигането ми ме посрещнаха двама въоръжени мъже. Преведоха ме през охраната, показаха ми стаята, но не казаха нищо. Нищо не знам. Освен името, което звучи религиозно.

– Технология, основана на вяра. Ето това е. Друг бог. Не толкова различен, оказва се, от някои от предишните. Само че е истински, реален, изпълнява обещанията си.

– Живот след смъртта.

– Накрая, да.

– Конвергенцията.

– Да.

– Има такъв термин в математиката.

– Има го и в биологията. И във физиологията. Не задълбавай.

Майка ми умря у дома, докато седях до леглото ѝ, а на прага, подпряна на проходилка, стоеше една нейна приятелка. Ето така си представям и винаги ще си представям онзи момент, стеснен до жената в леглото, жената на прага, самото легло, металната проходилка.

Рос каза:

– В отделението долу, което е нещо като хоспис, понякога се спирам при хората, подготвяни за процеду-

рата. Готовност и страхопочитание, смесени в едно. Много по-доловими от притеснението и несигурността. Усещат се някакво благоговение и удивление. Заедно са в това, което им предстои. То е нещо много по-значимо, отколкото са си мислили. Имат усещането за споделена цел, за обща мисия. И аз се улавям как се мъча да си представя едно подобно място преди векове. Приют, подслон за пътници. За пилигрими.

– Пилигрими, значи. Връщаме се към старата религия. Дали е възможно да посетя хосписа?

– Едва ли – отвърна той.

Даде ми малък диск, прикрепен към каишка за носене на китката. Каза ми, че е подобен на гривните на пуснатите под гаранция обвиняеми, с които полицаяте следят къде се намират, докато дойде време за процеса. Щял съм да имам достъп до определени зони на това, горното ниво, и никъде другаде. Нямало как да сваля гривната, без охраната да разбере.

– Не бързай да си вадиш заключения от чутото и видяното. Това място е създадено от сериозни хора. Покажи уважение към идеята. Покажи уважение към начина, по който е оформено самото пространство. Артис твърди, че трябва да го възприемаме като постоянно усъвършенствано произведение, създадено от земя, един вид ландшафтно изкуство. Сътворено от земята и сливащо се с нея. Място с ограничен достъп. Подчинено на идеята за покой на човека и на природата. Леко напомнящо на гробница. Земята е водещият принцип. Завръщане в земята, въздигане от земята.

* * *

Известно време обикалях по коридорите. Те бяха пусли, срещнах само трима души, кимнах на всеки от тях и в отговор получих по един навъсен поглед. Стените бяха в различни нюанси на зеленото. Извървях широк коридор, завих по друг. Навсякъде голи стени без прозорци и затворени врати на голямо разстояние една от друга. И те бяха в сходни цветове и аз се запитах дали в избора на тези ивици от спектъра е вложен някакъв смисъл. Така правех всеки път, когато попаднеш в нова среда. Опитвах се да вложа смисъл, да направя мястото разбираемо или най-малкото да разположа себе си в него, да утвърдя притесненото си присъствие.

В дъното на последния коридор от ниша в тавана се подаваше екран, широк от стена до стена. Той започна да се спуска и стигна почти до пода. Приближих се бавно. Първоначално видях само изображения на вода. Лееща се през гора и напиреща да прехвърли диги. Картини на проливен дъжд над терасирани ниви, неспирен дъжд, нищо друго освен дъжд, след това бягащи хора, други, безпомощни, в малки, подскачащи по бързеи лодки. Наводнени храмове, свличащи се по склон къщи. Пред очите ми водната стихия нахлуваше по улиците на някакъв град, поглъщаше коли и шофьори. Големината на екрана усилваше въздействието. Той се извисяваше заплашително, а кадрите се задържаха по-дълго, отколкото телевизионните новини. Бяха пред мен, на моето ниво, с образи в реални размери. Жена, седнала на килнат стол в пометена от свлачище къща. Мъж с лице под водата се вираше в мен. Накара ме да отстъпя, но едновременно с това прикова погледа ми още по-здраво. Не можех да откъсна очи от

екрана. Накрая се озърнах през рамо, очаквайки да се появи някой, друг свидетел, човек, който да застане до мен, докато образите се впиваха в съзнанието ми.

Нямаше звук.